

Arrest

nr. 141 785 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. VRIJENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, op 15 februari 1982 geboren te Orovi (fonetisch), Edo state en behorende tot de Ishan etnie. U bent christen. U woonde steeds in Ishan met uw ouders en broers en zussen. Uw vader overleed ongeveer tien jaar geleden. Sinds vijf jaar voor uw vertrek uit Nigeria had u een relatie met (E.N.). Jullie huurden een appartement in Orovi, op ongeveer een half uur lopen van uw ouderlijk huis. U raakte zwanger en beviel van een dochter ((L.)) op 26 maart 2011. Op 29 juli 2013 beviel u van een zoon ((W.)). (E.) liet u weten dat er eind oktober 2013 een feest zou zijn in zijn geboortedorp Oronegbi (fonetisch). Jullie reisden er samen naartoe vanuit Orovi en werden er ontvangen door de familie van uw vriend. Zijn ouders had u al eerder ontmoet, zij bezochten jullie na de geboorte van uw dochter, maar de broers en zussen van uw man kende u nog niet. Na drie dagen in het dorp kwam uw schoonvader uw zoon bij u halen en nam hij hem een kamer in. U hoorde geschreeuw en

zag dat uw zoon bloedde aan zijn penis. Uw schoonfamilie zei dat besnijdenis traditie was. U huilde en probeerde uw zoon te kalmeren. U wilde naar huis gaan, maar men raadde u aan nog te blijven voor de genezing van uw zoon, waarvoor ze u ook medicatie gaven. Uw vriend zei dat hij zelf ook besneden was en dat het geen kwaad kon, dat het goed was voor een man. Jullie bleven, maar na zeven dagen hoorde u uw man roepen dat u moest weglopen, omdat ze jullie dochter wilden besnijden. U rende de kamer uit met uw zoon op uw rug en zag uw vriend zijn familie tegenhouden. Zonder omkeren rende u richting het woud. U kwam een man tegen en legde hem uw situatie uit. Hij raadde u aan naar uw eigen dorp terug te keren, maar u zei dat men u daar kon terugvinden. Hij stelde u voor naar Marokko te gaan en vroeg of u geld had. Na een reis van twee dagen kwam u in Kano aan en de volgende dag vertrok u via Niger naar Marokko. Na een verblijf van ongeveer drie maanden in een vluchtelingenkamp in Rabat, Marokko, reisde u naar Spanje en tenslotte naar België. U vroeg op 21 mei 2014 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt in Nigeria te vrezen dat uw dochter besneden zou worden door de familie van uw vriend, meer bepaald door zijn vader (zie gehoorverslag CGVS p.16). Tijdens een verblijf in het geboortedorp van uw vriend werd immers, zonder naar uw toestemming te vragen, uw zoon besneden door uw schoonfamilie. Een week later moest u uit het dorp wegvluchten omdat ze uw dochter eveneens wilden besnijden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in een 10-tal zuidelijke staten in Nigeria een wettelijk verbod geldt op vrouwenbesnijdenis, zo ook in Edo state, waar u vandaan stelt te komen (zie CGVS p. 3).

De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Ook blijkt uit diverse bronnen dat in Nigeria reeds sinds meer dan 10 jaar campagne gevoerd wordt tegen vrouwenbesnijdenis, zowel door buitenlandse als Nigeriaanse organisaties en zowel door NGO's als de Nigeriaanse overheid. Het CGVS beschikt verder over informatie dat ongeveer 30% van de Nigeriaanse vrouwen besneden wordt. Het percentage, dat geacht wordt te dalen bij elke generatie, zou in 1997 in Edo state op 30-40% gestaan hebben. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat zeker 60-70%, ofwel de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen, niet besneden wordt. Bovendien blijkt dat wanneer beide ouders tegen besnijdenis van hun dochter gekant zijn, er mogelijkheden zijn om hun dochter hiertegen te beschermen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). Dit is zeker zo in uw geval, aangezien u stelt de besnijdenis van uw dochter te vrezen in Nigeria, dit terwijl zowel uzelf als uw vriend tegen besnijdenis gekant zijn (CGVS p. 12, 17), een situatie waarin het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt eerder uitzonderlijk zou zijn dat u niet in staat zou zijn uw dochter tegen besnijdenis te beschermen. **Tijdens uw gehoor voor het CGVS bent u er echter niet geslaagd aannemelijk te maken dat u uw dochter, indien zij inderdaad het risico loopt besneden te worden door uw schoonfamilie, niet zou kunnen beschermen tegen deze praktijk.**

U verklaarde dat u zelf niet wist dat u besneden werd tot u in België kwam (CGVS p. 16). Uw moeder zei hierover dat ze het u niet wilde vertellen, omdat het erg pijnlijk is (CGVS p. 16). Ze zei ook dat u (L.) niet moest laten besnijden (CGVS p. 16). Als kind wist u dus niet dat u besneden was en er heerste volgens uw verklaringen in uw dorp Orovi geen stigma op meisjes die niet besneden waren (CGVS p. 17). Het enige wat u als kind over besnijdenis wist is dat het niet goed was en dat sommige meisjes eraan sterven (CGVS p. 17). U veronderstelde dat het een oude praktijk was die niet meer werd uitgevoerd (CGVS p. 17). Sinds vijf jaar woonde u met uw vriend in hetzelfde dorp (CGVS p. 4). Uw vriend was oorspronkelijk niet van Orovi, hij was afkomstig uit Oronegbi tegen Benin city, waar zijn ouders nog woonden (CGVS p. 4). Ze kwamen een keer op bezoek na de geboorte van uw dochter (CGVS p. 10), maar over besnijdenis werd er niet gesproken (CGVS p. 16). Evenmin sprak u ooit over besnijdenis met uw vriend, ook niet na de geboorte van uw dochter (CGVS p. 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vriend eveneens tegen de besnijdenis van jullie dochter gekant was, aangezien hij u aanspoorde om weg te lopen toen bleek dat zijn familie haar wilde besnijden, en hen verhinderde bij u te komen (CGVS p. 12,16). Volgens uw verklaringen was uw schoonfamilie van plan was om uw dochter te besnijden zonder eerst uw toestemming te vragen (CGVS p. 12). Hier kan echter niet zonder meer uit worden afgeleid dat zij, nu gebleken is dat u en uw vriend hier fel tegen gekant zijn, alles in het werk zouden stellen om uw dochter toch te besnijden. Vooreerst stelt u aanvankelijk, gevraagd wat u vreest indien u vandaag terug zou keren naar Nigeria, dat u het niet weet en dat u niet weet of ze u zouden kunnen vinden en uw dochter besnijden (CGVS p. 18). Meteen daarna stelt u echter dat u geen andere

plek heeft dan uw dorp om naar toe te gaan en dat ze u daar zullen vinden en uw dochter zullen besnijden (CGVS p. 18). Gevraagd waarom u denkt dat ze naar uw dorp zullen komen, stelt u dat ze uw huis al kennen en dat ze het dus kunnen vinden (CGVS p. 18). Echter, u bent intussen al enige tijd vertrokken uit Nigeria en u houdt sindsdien contact met uw moeder, die nog steeds in Orovi verblijft (CGVS p. 8). U legt geen enkele verklaring af waaruit blijkt dat uw schoonfamilie inderdaad naar u op zoek is gegaan na uw vertrek uit Benin eind 2013, hoewel men zou denken dat zij, indien ze vastbesloten zijn om uw dochter tegen de wil van haar ouders in te besnijden, hiertoe reeds stappen ondernomen zouden hebben. U verklaart enkel van uw moeder gehoord te hebben dat (E.) bij haar is langs geweest (CGVS p. 6), wat echter geen indicatie is dat uw dochter in uw dorp gevaar zou lopen, aangezien (E.) u waarschuwde om weg te lopen uit Benin (CGVS p. 12).

Bij uw verklaringen over uw verblijf in het dorp van uw schoonfamilie en de daarop volgende gebeurtenissen kunnen bovendien de volgende opmerkingen gemaakt worden. U verklaart dat na drie dagen verblijf bij uw schoonfamilie, uw schoonvader uw zoon meenam naar een kamer, waar hij besneden werd voor u er erg in had (CGVS p. 12). U troostte uw zoon en confronteerde uw schoonfamilie, maar u kreeg te horen dat besnijdenis traditie was (CGVS p. 14). U besprak de besnijdenis van uw zoon met uw vriend, die zei dat hij ook besneden was en dat het goed was voor een man (CGVS p. 15). U denkt dan ook dat hij wel wist dat zijn familie van plan was jullie zoon te besnijden (CGVS p. 15). Gevraagd of u met (E.) over (L.) sprak na de besnijdenis van uw zoon, stelt u dat u denkt dat u enkel over (W.) sprak (CGVS p. 15). Nochtans zou men verwachten dat jullie ook over (L.) spraken, zeker indien, zoals u vermoedt, het ook in de traditie zit om meisjes te besnijden (CGVS p. 15). Zelfs indien u dit aanvankelijk niet wist (CGVS p. 16), zou men verwachten dat u hier naar zou informeren nadat uw zoon zonder uw toestemming besneden werd. Ook uw vriend, die klaarblijkelijk tegen vrouwenbesnijdenis gekant was, zou dit ongetwijfeld ter sprake hebben gebracht, er kan immers moeilijk worden aangenomen dat hij niet geweten zou hebben of het besnijden van meisjes al dan niet traditie was in zijn geboortedorp.

Verder valt op dat u bijzonder snel besloot om uw land van herkomst te verlaten. U verklaart immers dat u, nadat u uw man hoorde roepen dat u moest weglopen, het bos in rende (CGVS p. 13). Daar kwam u een man tegen aan wie u vertelde dat u niet terug kon naar uw dorp (CGVS p. 13). De man vroeg u of u geld had en adviseerde u naar Marokko te gaan (CGVS p. 13). Twee dagen na uw vertrek bij uw schoonfamilie kwam u in Kano aan en u vertrok nog een dag later via Niger naar Marokko (CGVS p. 20). Gevraagd of u nog contact had met (E.) sinds u wegliep van zijn familie, stelt u van niet (CGVS p. 17). Gevraagd of u hem dan niet kon bereiken, stelt u dat u hem niet wil bellen of bereiken, dat u eerst hier wil blijven en uw kinderen beschermen (CGVS p. 17). U probeerde, met andere woorden, nooit om een duidelijk beeld te krijgen van de intenties van uw schoonfamilie met betrekking tot uw dochter, waardoor u evenmin de ernst van de situatie kan inschatten. U legt geen enkele verklaring af waaruit zou blijken dat u de tijd nam om de mogelijkheden om uw dochter in eigen land te beschermen tegen besnijdenis te onderzoeken. Niet alleen verzaakte u na te gaan wat de juiste intenties van uw schoonfamilie waren, u blijkt evenmin te weten wat de wettelijke bepalingen in Edo state zijn met betrekking tot besnijdenis, noch hoorde u ooit over enige organisaties die campagne voeren tegen besnijdenis (CGVS p. 19, 20). Nochtans zou men verwachten dat u zich voor uw vertrek uit uw land zou informeren over de intenties van uw schoonfamilie en over eventuele beschermingsmogelijkheden. Men mag immers verwachten dat wie internationale bescherming vraagt eerst in zijn land van herkomst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput. Dat u zich zelfs niet informeerde over de ernst van de situatie met betrekking tot uw schoonfamilie, noch met betrekking tot de wettelijke bepalingen m.b.t. besnijdenis of NGO's waarop u beroep zou kunnen doen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees. Zelfs na uw aankomst België, waar u ontdekte dat u zelf besneden bent en dat het in België niet toegestaan is om meisjes te besnijden, informeerde u zich hierover klaarblijkelijk niet (CGVS p. 16, 19, 20). Evenmin nam u intussen contact op met (E.) (CGVS p. 17). U verklaart wel dat uw moeder u onlangs vertelde dat (E.) bij haar was langs geweest, maar u vroeg haar niet wanneer, noch vroeg u of hij al vaker was langs geweest (CGVS p. 6, 7). Van een asielzoeker die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan immers worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. De flagrante (blijvende) desinteresse in de ernst en de evolutie van uw situatie in uw land, maakt dat de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees voor vervolging verder wordt aangetast.

Het bovenstaande laat toe niet enkel vraagtekens te plaatsen bij uw verklaring dat uw schoonfamilie uw dochter zal tegen de wil van haar ouders zou besnijden, maar eveneens bij de gebeurtenissen in het dorp van uw schoonfamilie, die de onmiddellijke aanleiding vormden voor uw vlucht.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een

eventuele terugkeer 'een reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

U legt geen documenten voor die uw identiteit of die van uw kinderen aantonen. Noch legt u documenten voor die uw reisweg ondersteunen. De documenten die u wel voorlegt, een lidkaart en opvolgingsboekje van GAMS en de attesten met betrekking tot uw besnijdenis en de niet-besnijdenis van uw dochter, doen aan bovenstaande argumenten geen afbreuk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringszorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout".

Zij stelt, verwijzende naar twee websites, dat vrouwenbesnijdenis (FGM) in Nigeria op grote schaal gebeurt en dat het risico groot is dat haar dochter hieraan zal worden onderworpen.

Het CGVS hield geen rekening met de subjectieve elementen van verzoeksters vrees en met haar persoonlijke, etnische, sociale en familiale achtergrond (met name de traditie van besnijden in haar schoonfamilie en de vaststelling dat een niet-besneden meisje in Nigeria nog taboe is). Het CGVS hield evenmin rekening met het feit dat er in sommige staten in Nigeria weliswaar wetten tegen FGM bestaan doch dat deze wetten dode letter zijn. Niemand werd al veroordeeld, de politie is vaak niet op de hoogte van de wetten en vaak wordt FGM gezien als een traditie die deugdzaame vrouwen moeten ondergaan. In de praktijk is er dus geen politionele bescherming mogelijk. Verzoekster verwijst naar en citeert uit het Algemeen Ambtsbericht inzake Nigeria van 5 april 2011 inzake de beschermingsmogelijkheden tegen FGM en de opvangmogelijkheden voor vrouwen en meisjes die zich willen onttrekken aan huiselijk geweld, FGM of een gedwongen huwelijk.

Aldus werd verzoeksters asielaanvraag niet voldoende getoetst aan artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet "en aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens".

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk(e) artikel(en) van het EVRM zij door de bestreden beslissing geschonden acht, noch op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Waar verzoekster het CGVS verwijt dat geen rekening werd gehouden met het subjectieve element van haar vrees, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers

ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoekster zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Het algemene verwijt dat geen rekening zou zijn gehouden met verzoeksters persoonlijke, etnische, sociale en familiale achtergrond, vormt een loutere en kennelijke miskennis van de inhoud van de bestreden beslissing en kan, gelet op deze inhoud, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekster onderneemt voor het overige niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen waar gemotiveerd wordt:

“Volgens uw verklaringen was uw schoonfamilie van plan was om uw dochter te besnijden zonder eerst uw toestemming te vragen (CGVS p. 12). Hier kan echter niet zonder meer uit worden afgeleid dat zij, nu gebleken is dat u en uw vriend hier fel tegen gekant zijn, alles in het werk zouden stellen om uw dochter toch te besnijden. Vooreerst stelt u aanvankelijk, gevraagd wat u vreest indien u vandaag terug zou keren naar Nigeria, dat u het niet weet en dat u niet weet of ze u zouden kunnen vinden en uw dochter besnijden (CGVS p. 18). Meteen daarna stelt u echter dat u geen andere plek heeft dan uw dorp om naar toe te gaan en dat ze u daar zullen vinden en uw dochter zullen besnijden (CGVS p. 18). Gevraagd waarom u denkt dat ze naar uw dorp zullen komen, stelt u dat ze uw huis al kennen en dat ze het dus kunnen vinden (CGVS p. 18). Echter, u bent intussen al enige tijd vertrokken uit Nigeria en u houdt sindsdien contact met uw moeder, die nog steeds in Orovi verblijft (CGVS p. 8). U legt geen enkele verklaring af waaruit blijkt dat uw schoonfamilie inderdaad naar u op zoek is gegaan na uw vertrek uit Benin eind 2013, hoewel men zou denken dat zij, indien ze vastbesloten zijn om uw dochter tegen de wil van haar ouders in te besnijden, hiertoe reeds stappen ondernomen zouden hebben. U verklaart enkel van uw moeder gehoord te hebben dat (E.) bij haar is langs geweest (CGVS p. 6), wat echter geen indicatie is dat uw dochter in uw dorp gevaar zou lopen, aangezien (E.) u waarschuwde om weg te lopen uit Benin (CGVS p. 12).

Bij uw verklaringen over uw verblijf in het dorp van uw schoonfamilie en de daarop volgende gebeurtenissen kunnen bovendien de volgende opmerkingen gemaakt worden. U verklaart dat na drie dagen verblijf bij uw schoonfamilie, uw schoonvader uw zoon meenam naar een kamer, waar hij besneden werd voor u er erg in had (CGVS p. 12). U troostte uw zoon en confronteerde uw schoonfamilie, maar u kreeg te horen dat besnijdenis traditie was (CGVS p. 14). U besprak de besnijdenis van uw zoon met uw vriend, die zei dat hij ook besneden was en dat het goed was voor een man (CGVS p. 15). U denkt dan ook dat hij wel wist dat zijn familie van plan was jullie zoon te besnijden (CGVS p. 15). Gevraagd of u met (E.) over (L.) sprak na de besnijdenis van uw zoon, stelt u dat u denkt dat u enkel over (W.) sprak (CGVS p. 15). Nochtans zou men verwachten dat jullie ook over (L.) spraken, zeker indien, zoals u vermoedt, het ook in de traditie zit om meisjes te besnijden (CGVS p. 15). Zelfs indien u dit aanvankelijk niet wist (CGVS p. 16), zou men verwachten dat u hier naar zou informeren nadat uw zoon zonder uw toestemming besneden werd. Ook uw vriend, die klaarblijkelijk tegen vrouwenbesnijdenis gekant was, zou dit ongetwijfeld ter sprake hebben gebracht, er kan immers moeilijk worden aangenomen dat hij niet geweten zou hebben of het besnijden van meisjes al dan niet traditie was in zijn geboortedorp.

Verder valt op dat u bijzonder snel besloot om uw land van herkomst te verlaten. U verklaart immers dat u, nadat u uw man hoorde roepen dat u moest weglopen, het bos in rende (CGVS p. 13). Daar kwam u een man tegen aan wie u vertelde dat u niet terug kon naar uw dorp (CGVS p. 13). De man vroeg u of u geld had en adviseerde u naar Marokko te gaan (CGVS p. 13). Twee dagen na uw vertrek bij uw schoonfamilie kwam u in Kano aan en u vertrok nog een dag later via Niger naar Marokko (CGVS p. 20). Gevraagd of u nog contact had met (E.) sinds u wegliep van zijn familie, stelt u van niet (CGVS p. 17). Gevraagd of u hem dan niet kon bereiken, stelt u dat u hem niet wil bellen of bereiken, dat u eerst hier wil blijven en uw kinderen beschermen (CGVS p. 17). U probeerde, met andere woorden, nooit om een duidelijk beeld te krijgen van de intenties van uw schoonfamilie met betrekking tot uw dochter, waardoor u evenmin de ernst van de situatie kan inschatten. U legt geen enkele verklaring af waaruit zou blijken dat u de tijd nam om de mogelijkheden om uw dochter in eigen land te beschermen

tegen besnijdenis te onderzoeken. Niet alleen verzaakte u na te gaan wat de juiste intenties van uw schoonfamilie waren, u blijkt evenmin te weten wat de wettelijke bepalingen in Edo state zijn met betrekking tot besnijdenis, noch hoorde u ooit over enige organisaties die campagne voeren tegen besnijdenis (CGVS p. 19, 20). Nochtans zou men verwachten dat u zich voor uw vertrek uit uw land zou informeren over de intenties van uw schoonfamilie en over eventuele beschermingsmogelijkheden. Men mag immers verwachten dat wie internationale bescherming vraagt eerst in zijn land van herkomst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput. Dat u zich zelfs niet informeerde over de ernst van de situatie met betrekking tot uw schoonfamilie, noch met betrekking tot de wettelijke bepalingen m.b.t. besnijdenis of NGO's waarop u beroep zou kunnen doen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees. Zelfs na uw aankomst België, waar u ontdekte dat u zelf besneden bent en dat het in België niet toegestaan is om meisjes te besnijden, informeerde u zich hierover klaarblijkelijk niet (CGVS p. 16, 19, 20). Evenmin nam u intussen contact op met (E.) (CGVS p. 17). U verklaart wel dat uw moeder u onlangs vertelde dat (E.) bij haar was langs geweest, maar u vroeg haar niet wanneer, noch vroeg u of hij al vaker was langs geweest (CGVS p. 6, 7). Van een asielzoeker die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan immers worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. De flagrante (blijvende) desinteresse in de ernst en de evolutie van uw situatie in uw land, maakt dat de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees voor vervolging verder wordt aangetast.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, nu zij door verzoekster geheel niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Zij volstaan om te besluiten dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat haar dochtertje bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou dreigen te worden besneden door haar schoonfamilie.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster op generlei wijze aan dat of onder welke omstandigheden haar dochtertje in Nigeria zou dreigen te worden geconfronteerd met een besnijdenis. Bovendien wordt in de bestreden beslissing en op basis van de hierin aangehaalde verklaringen en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie) met recht gemotiveerd dat er in Nigeria, waar FGM in een tiental zuidelijke staten waaronder deze van verzoekster wettelijk verboden is, duidelijk een maatschappelijk draagvlak bestaat om deze praktijk te bannen, dat er zowel door de overheid als door buitenlandse en Nigeriaanse organisaties en ngo's reeds jarenlang campagnes worden gevoerd tegen FGM, dat de meerderheid van de Nigeriaanse vrouwen niet wordt besneden en, vooral, dat wanneer beide ouders tegen een besnijdenis van hun dochtertje gekant zijn (zoals in het geval van verzoekster), zij hun dochtertje hertegen kunnen beschermen. In dit kader blijkt uit voormelde landeninformatie duidelijk dat de beslissing om hun dochtertjes al dan niet te laten onderwerpen aan FGM bij de ouders ligt, dat het deze ouders - zeker indien zij hertegen beide gekant zijn – derhalve vrij staat om te weigeren om FGM te laten uitvoeren op hun dochtertje en dat er doorgaans en behoudens in uitzonderlijke gevallen niemand tegen deze wens zal ingaan. De door verzoekster aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Uit de door haar aangehaalde websites blijkt niet dat FGM in Nigeria op grotere schaal zou voorkomen dan aangehaald in de bestreden beslissing. Bovendien worden in het door verzoekster zelf geciteerde ambtsbericht (p.53) dezelfde cijfers gehanteerd als deze die door verweerder worden gehanteerd. Verzoekster brengt voorts geen informatie bij waaruit kan worden afgeleid dat er geen maatschappelijk draagvlak zou zijn om haar dochtertje voor FGM te behoeden en weerlegt evenmin dat het, wanneer beide ouders hertegen gekant zijn, aan deze ouders vrij staat om FGM te weigeren, alsmede dat hun wens daarbij doorgaans zal worden gerespecteerd. De informatie inzake beschermingsmogelijkheden en opvangmogelijkheden die zij aanhaalt heeft immers betrekking op het geval waarin een (alleenstaande) vrouw zich op eigen houtje verzet tegen de wil van haar (mannelijke) familieleden.

De door verzoekster neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15: documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden betwist of weerlegd, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, zijn er goede redenen in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoeksters dochtertje niet riskeert om net als verzoekster te worden besneden en kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS